

Sygn. akt VIII C 1899/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 22 marca 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w VIII Wydziale Cywilnym

w składzie: przewodniczący: SSR Bartek Męcina

protokolant: st. sekr. sąd. Ewa Ławniczak

po rozpoznaniu w dniu 22 marca 2019 roku w Łodzi

sprawy z powództwa Gminy Miejskiej K.

przeciwko K. D.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt VIII C 1899/18

UZASADNIENIE

W dniu 20 sierpnia 2018 roku powód Gmina Miejska K., reprezentowany przez pełnomocnika będącego adwokatem, wytoczył przeciwko pozwanemu K. D. powództwo o zapłatę kwoty 121,90 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 26 czerwca 2017 r. do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód podniósł, że w wyniku kontroli biletowej w pojeździe powoda w dniu 11 czerwca 2017 roku, stwierdził u pozwanego brak ważnego biletu podróznego uprawniającego do korzystania z usług powoda. Na dochodzone roszczenie wynikające z przejazdu pozwanego w dniu 11 czerwca 2017 r. składa się 1,90 zł tytułem opłaty przewozowej i 240 zł tytułem opłaty dodatkowej. W następstwie zaistniałego zdarzenia powód wystawił pozwanemu wezwanie do wniesienia powyższych opłat, a pozwany podpisując dokument potwierdził zaistnienie zdarzenia opisanego w protokole i odbiór wezwania. Powyższe roszczenia stało się wymagalne w dniu 26 czerwca 2017 r. Pozwany uiścił w dniu 21 czerwca 2017 r. kwotę 120 zł na poczet zadłużenia.

(pozew k. 2- 4)

W piśmie procesowym z dnia 24 września 2018 r. powód podtrzymał powództwo w całości oraz wskazał, że w jego ocenie nie doszło do przedawnienia dochodzonego pozwem roszczenia, gdyż roczny termin przewidziany w art. 77 ust. 1 ustawy prawo przewozowe ulega zawieszeniu na okres od dnia wniesienia reklamacji lub wezwania do zapłaty, nie dłużej jednak niż na okres 3 miesięcy. Wobec doręczenia pozwanemu w dniu 11 czerwca 2017 r. wezwania do zapłaty, od tego dnia rozpoczął bieg termin przedawnienia roszczenia, który uległ jednocześnie zawieszeniu na podstawie art. 77 ust. 4 ustawy prawo przewozowe na maksymalny okres 3 miesięcy. W związku z tym termin przedawnienia w ocenie strony powodowej upływał w dniu 12 września 2018 r., a pozew został wniesiony w dniu 10 sierpnia 2018 r.

(pismo procesowe k. 17- 18)

Na rozprawie w dniu 22 marca 2019 roku w imieniu powoda jego pełnomocnik nie stawił się – został prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy. Pozwany wniósł o oddalenie powództwa i podniósł zarzut przedawnienia roszczenia oraz jego spełnienia.

(protokół rozprawy k. 28)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 8 października 2015 roku Gmina Miejska K. zawarła z Zakładem (...) spółka z o.o. w S. umowę dotyczącą świadczenia usług prowadzenia kontroli biletowych i windyacji.

(okoliczności bezsporne, umowa k. 9- 10)

W dniu 11 czerwca 2017 roku poprzez zajęcie miejsca w pojeździe linii numer 304, pozwany zawarł umowę przewozu z Gminą Miejską K.. Pozwany nie uiszczył opłaty za powyższy przejazd i nie skasował biletu. W trakcie w/w podróży pozwany został skontrolowany przez kontrolera biletów, który w związku ze stwierdzonym brakiem biletu, wystawił na pozwanego wezwanie do wniesienia opłaty dodatkowej w wysokości 240 zł oraz należności przewozowej w wysokości 1,90 zł, zgodnie z uchwałą nr XXI/231/11 Rady Miasta K. z dnia 6 lipca 2011 r. w sprawie ustalenia cen i opłat za usługi przewozowe, uprawnień do przejazdów ulgowych oraz przepisów taryfowych w komunikacji miejskiej realizowanej na obszarze Gminy Miejskiej K. oraz gmin sąsiadujących, które przystąpiły do porozumienia w celu wspólnej realizacji publicznego transportu zbiorowego oraz załącznikiem Nr 3 do Uchwały Nr XXI/231/11 Rady Miasta K. z dnia 6 lipca 2011 r. Przepisy Taryfowe dotyczącym przewozu osób w komunikacji miejskiej realizowanej na obszarze Gminy Miejskiej K. oraz Miast i (...), które przystąpiły do porozumień międzygminnych. Wskazane opłaty podlegały uiszczeniu na rzecz powoda w terminie 14 dni, przy czym w przypadku uregulowania należności w ciągu 7 dni, opłata dodatkowa ulegała obniżeniu do 120 zł i wraz z opłatą przewozową wynosiła 121,90 zł.

(okoliczności bezsporne, wezwanie k. 5)

Pozwany uiszczył w dniu 19 czerwca 2017 r. kwotę 121,89 zł na poczet zadłużenia.

(okoliczności bezsporne)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił jako bezsporny oraz na podstawie dokumentów w postaci wezwań do wniesienia opłaty dodatkowej.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie było zasadne i nie zasługiwało na uwzględnienie, z uwagi na przedawnienie dochodzonego roszczenia. Pozwany wnosząc o oddalenie powództwa podniósł zarzuty spełnienia świadczenia oraz przedawnienia roszczenia.

Pierwszy ze wskazanych zarzutów nie zasługuje w ocenie Sądu na uwzględnienie. Nie ulega wątpliwości, że powód wystawił na pozwanego wezwanie do wniesienia opłaty dodatkowej w wysokości 240 zł oraz należności przewozowej w wysokości 1,90 zł. Wskazane opłaty podlegały uiszczeniu na rzecz powoda w terminie 14 dni, przy czym w przypadku uregulowania należności w ciągu 7 dni, opłata dodatkowa ulegała obniżeniu do 120 zł i wraz z opłatą przewozową wynosiła 121,90 zł. Jak wynika z okazanego przez pozwanego na rozprawie w dniu 22 marca 2019 r. dowodu, pozwany uiszczył co prawda na poczet zadłużenia kwotę 121,89 zł, ale zrobił to dopiero w dniu 19 czerwca 2017 r., czyli po upływie 7 dni od dnia doręczenia wezwania. Zatem K. D. spełnił roszczenie jedynie w części.

Pomimo tego powództwo podlegało oddaleniu z uwagi na przedawnienie roszczenia. Roszczenie dochodzone niniejszym powództwem bez wątpienia jest roszczeniem majątkowym, a zgodnie z art. 77 ust. 1 ustawy z dnia 15 listopada 1984 roku prawo przewozowe (Dz.U. 2015, poz. 915, j.t.) roszczenia dochodzone na podstawie ustawy lub przepisów wydanych w jej wykonaniu przedawniają się z upływem roku.

Bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne (art. 120 § 1 zd. 1 k.c.). Bieg przedawnienia przerywa się m.in. przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia, ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia (art. 123 §1 pkt 1 k.c.) oraz przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.). Po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo, przy czym w razie przerwania przedawnienia w sposób wskazany w art. 123 § 1 pkt 1 k.c., biegnie ono na nowo dopiero po zakończeniu postępowania (art. 124 k.c.). Bieg terminu przedawnienia nie rozpoczyna się, a wszczęty ulega zawieszeniu w przypadkach wskazanych w art. 121 k.c.

Nie można zgodzić się z twierdzeniami strony powodowej zawartymi w piśmie procesowym z dnia 24 września 2018 r. o tym, że wobec doręczenia pozwanemu w dniu 11 czerwca 2017 r. wezwania do zapłaty, bieg terminu przedawnienia roszczenia uległ zawieszeniu na podstawie art. 77 ust. 4 ustawy prawo przewozowe na maksymalny okres 3 miesięcy. W związku z tym termin przedawnienia w ocenie strony powodowej upływał w dniu 12 września 2018 r. Co prawda zgodnie z art. 77 ust. 4 ustawy z dnia 15 listopada 1984 roku prawo przewozowe, bieg przedawnienia zawiesza się na okres od dnia wniesienia reklamacji lub wezwania do zapłaty do dnia udzielenia odpowiedzi na reklamację lub wezwania do zapłaty i zwrócenia załączonych dokumentów, najwyżej jednak na okres przewidziany do załatwienia reklamacji lub wezwania do zapłaty.

W myśl art. 75 ust. 1 powołanej ustawy dochodzenie roszczeń w postępowaniu sądowym na podstawie ustawy lub przepisów wydanych w jej wykonaniu przysługuje uprawnionemu po bezskutecznym wyczerpaniu drogi reklamacji, przewoźnikowi zaś – po bezskutecznym wezwaniu zobowiązanego do zapłaty. Nie ulega wątpliwości, że w przedmiotowej sprawie pozwanego wezwano do zapłaty w dniu 11 czerwca 2017 r. Z kolei zgodnie z art. 75 ust. 2 powołanej ustawy reklamacje lub wezwanie do zapłaty uważa się za bezskuteczne, jeżeli dłużnik nie zapłacił dochodzonych należności w terminie 3 miesięcy od dnia doręczenia reklamacji lub wezwania do zapłaty. Jednak z brzmienia powyższego przepisu, wobec treści wezwania do wniesienia opłat doręczonego pozwanemu, nie można wysnuwać wniosku o zawieszeniu biegu terminu przedawnienia na okres 3 miesięcy, gdyż przepis art. 75 ust. 2 powołanej ustawy przewiduje maksymalny termin zawieszenia w przypadku wezwania do zapłaty. Tymczasem z załączonego do pozwu wezwania z dnia 11 czerwca 2017 r. wynika jasno, że powód wezwał K. D. do zapłaty opłat w terminie 14 dni od daty doręczenia wezwania. W myśl § 12 ust. 2 Załącznika Nr 3 do Uchwały Nr XXI/231/11 Rady Miasta K. z dnia 6 lipca 2011 r. Przepisy Taryfowe dotyczące przewozu osób w komunikacji miejskiej realizowanej na obszarze Gminy Miejskiej K. oraz Miast i (...), które przystąpiły do porozumień międzygminnych, w razie stwierdzenia braku biletu lub jednego z dokumentów, o których mowa w ust. 1, pasażer jest obowiązany do uiszczenia osobie kontrolującej bilety właściwej należności za przewóz oraz opłaty dodatkowej gotówką albo do przyjęcia wezwania do zapłaty i uiszczenia kwoty określonej w wezwaniu w sposób w nim określony.

Dlatego też powód prawidłowo wskazał w uzasadnieniu pozwu, że roszczenie dochodzone przedmiotowym powództwem stało się wymagalne w dniu 26 czerwca 2017 r., zgodnie bowiem z treścią wezwania do zapłaty opłata dodatkowa podlegała zapłacie w terminie 14 dni od daty wystawienia dokumentu zobowiązującego do jej uiszczenia, zaś dokument taki został wystawiony w dniu 11 czerwca 2017 r. Powód wystąpił z pozwem o zasądzenie powyższych roszczeń pieniężnych dopiero w dniu 20 sierpnia 2018 roku, a zatem po upływie rocznego terminu przedawnienia roszczenia, który upływał odpowiednio w dniu 26 czerwca 2018.

W przedmiotowej sprawie, powód nie wykazał by pozwany zrzekł się korzystania z zarzutu przedawnienia. Nie sposób także uznać by względy słuszności wymagały nieuwzględnienia w przedmiotowej sprawie upływu terminu przedawnienia, zgodnie z art. 117¹ § 1 i 2 k.c. W ocenie Sądu, powód nie powinien powoływać się ani na okoliczność, że termin przedawnienia jest roczny, ani na okoliczność, że od upływu terminu przedawnienia do chwili dochodzenia roszczenia nie upłynął długi czas, gdyż niweczyłoby to cel instytucji przedawnienia oraz wolę ustawodawcy by ów termin był krótki dla tego rodzaju roszczeń z umowy przewozu, zaś w sprawie nie stwierdzono by zachodziły jakiegokolwiek wyjątkowe okoliczności, które spowodowały niedochodzenie roszczenia przez uprawnionego, w tym nie stwierdzono by miał na to jakikolwiek wpływ sam zobowiązany.

Mając zatem na uwadze treść przepisu art. 117 § 2¹ k.c., Sąd oddalił powództwo w całości, jako że dochodzone roszczenie uległo przedawnieniu.

Z tych względów, orzeczono jak w sentencji.